
Encara que la mutilació genital femenina sembli un fenomen relativament nou com a delictes, en els anys "50" ja es va portar a les Nacions Unides dins el marc de la lluita pels drets humans de les dones. És un fenomen encara estès per diferents ètnies de països de l'Àfrica Subsahariana; però també a algunes ètnies de Colòmbia.

La causa és, bàsicament, el control sexual de les dones, garantir-ne la virginitat i la castedat en el matrimoni, encara que es donen altres raons, estètiques i higièniques ja que els genitals femenins es consideren bruts i objecte de vergonya. També es creu que la mutilació facilita l'embaràs, el part o criar fills i filles sans.

En realitat la mutilació genital femenina, que es practica des de la primera infància fins l'adolescència, provoca la mort per pèrdua de sang o infecció, si les noies sobreviuen, la mutilació provoca infeccions recurrents, problemes en el part i en les relacions sexuals, incontinença urinària i un trauma psíquic difícil de superar.

Els grups que la practiquen, segons un informe de Medicus Mundi de Sevilla, són ètnies patriarcals, patrilineals i patrilocal, els seus integrants la consideren un requisit imprescindible perquè les noies puguin accedir al matrimoni, l'única manera d'incorporar-se de ple dret al seu grup social. Mentre es manté en vigor la pràctica, cap noia que no hagi estat mutilada serà considerada com a possible esposa.

La lluita contra aquest fet és, per tant, complexa i no es lliura dels efectes del relativisme cultural. Però no es pot acceptar una vulneració de drets humans en nom del respecte a una altra cultura. A Europa ja s'han sentit veus que proposen acceptar la mutilació però intervenir per tal que es faci en condicions sanitàries acceptables, com seria mutilar en hospitals.

La mutilació genital femenina és un delictes perseguible, encara que s'hagi comès a l'estranger, tal i com especifica la Llei 5/2008 24 d'abril. A Catalunya els Mossos d'Esquadra tenen un protocol específic de prevenció on intervien serveis socials, educatius i sanitaris. Les actuacions judicials depenen dels nivells de risc detectat. Es tracta de l'única policia d'Europa amb aquest protocol, fet molt important, ja que la prevenció és l'actuació més adient en aquest tema. Amb l'aplicació d'aquest protocol s'ha pogut evitar durant el primer trimestre de 2011 la mutilació de 15 noies. Els Mossos d'Esquadra i les instàncies judicials també actuen en cas que ja s'hagi produït el delictes, que està castigat amb penes de presó. Les noies i dones víctimes d'aquest delictes tenen dret ser assistides gratuïtament per la sanitat pública. L'Hospital Cínic de Barcelona és un dels que realitza aquestes intervencions de reconstrucció.

Les intervencions preventives per a convèncer les famílies són complicades, ja que existeixen pressions tant des del país d'origen com de la comunitat immigrada al país d'acollida. El més important és aconseguir la col·laboració de persones respectades dins la comunitat, tant en el país d'acollida com en el país d'origen. En l'actualitat, les pròpies dones de moltes d'aquestes comunitats ja s'estan mobilitzant en la lluita contra la mutilació i és imprescindible que trobin suport, tant aquí com al seu país. S'ha comprovat també que, en les societats on la dona accedeix a l'escolarització, aquesta pràctica disminueix.

A Catalunya es va començar amb èxit la formació dels Mossos d'Esquadra a partir de l'experiència desenvolupada a les comarques gironines, que van ser pioneres, però estem al començament i encara hi ha moltíssim camí per recórrer en una tasca en la qual l'única manera d'actuar és anar pas a pas. Per tant no es poden admetre retallades en pressupostos que afectin les polítiques de dones. Ens juguem molt i no podem donar ni un pas enrere